Detta utspelar sig efter kapitel 40

När jag var på väg tillbaka till hotellet, den sista kvällen i San Francisco, så passerade jag för tredje dagen i rad en kille som satt och spelade gitarr i ett gathörn. Jag fick känslan av att han inte var en vanlig gatumusiker, snarare hemlös, som gjorde vad han kunde för att skapa lite stämning i den bullriga staden.

Han såg ut som en typisk rockmusiker, hade svart spretigt hår och ganska slitna kläder. Det var nog meningen att han skulle se lite sliten ut, men kanske inte riktigt så smutsig som han var.

Jag stannade på avstånd och lyssnade. Han spelade en låt som jag inte kände igen, men den var bra och hans röst grep liksom tag i mig. Jag blev nyfiken på honom.

De senaste dagarna hade jag upplevt en växande frimodighet. Jag hade haft lättare att prata med folk jag inte kände och jag var faktiskt lite förvånad över det. Efter visst grubblande så kopplade jag det till min nyfunna tro. Hur det än var så kände jag mig friare.

Jag var som sagt nyfiken på den här killen och hur han levde. Ville jag stilla min nyfikenhet så fanns bara en sak att göra, prata med honom. När sången var slut tittade han ner i gitarrfodralet och plockade lite med penarna som låg där. Han böjde bak huvudet, blundade kort och suckade.

Då gick jag fram till honom och sträckte fram min hand. ”Hej. Carl heter jag. Vad heter du?”

Först tittade han förvånat på mig, men var snabb att ta min hand. ”Dean heter jag, Dean Rickson.” Han såg glad ut.

”Är det okej om jag sätter mig här?” frågade jag.

”Ja ... såklart, trottoaren är öppen för alla.” Han gjorde en inbjudande gest med vänster armen.

Jag slog mig ner och lutade mig mot väggen.

”Du får ursäkta om jag är påflugen, men ... du spelar för pengar, är du arbetslös?”

”Det kan man väl säga.” Han skrattade till. ”Jo, jag är arbetslös, har inte haft ett vanligt jobb på tre år.” Han tittade på mig och strök sig över kinden. ”Vill du nåt särskilt?” frågade han.

”Nej, alltså, jag bor på hotellet där borta och kände bara för en

pratstund, inget annat. Jag är från Sverige och ska åka härifrån i morgon.” Jag såg att han slappnade av när han förstod att jag var turist, men såg ändå lite fundersam ut.

”Ah, okej.”

”Bor du här?” frågade jag.

Han harklade sig. ”Jag har varit här i tre år, men är uppväxt i San Jose, det är inte så långt härifrån. Bandet jag spelade med ville flytta hit för att ge musiken en rejäl chans. Det finns liksom en större scen här.”

”Ja, det kan jag tro. Hur gick det då?”

Dean skrattade till. ”Första året gick bra och vi fick spela mycket och var ute på en miniturné med ett annat band. Andra året blev det mer festande än spelande. Det ballade ur, tyvärr.” Han andades ut tungt. ”Så senaste året har vi inte spelat nåt och hade inte råd med lägenheten som vi hyrde.” Han såg på mig och log uppgivet.

”Så, har du bott på gatan i ett år?”

”Nej, jag bodde med en tjej ett par månader, men det funkade inte heller. Sen dess har jag sovit på gatan och ibland hos lite olika folk.”

”Oj, det var ... tuff för dig.” Jag visste inte vad jag skulle säga.

”Skit händer, sånt är livet. Det är så surt, för vi hade nåt på gång med bandet, men ingen av oss tog liksom tag i det. Vi hade nog behövt en manager, eller nåt”, funderade Dean.

”Kan ni inte återförenas, det har ju bara gått ett år”, sa jag.

”Alltså, jag har funderat på det och träffade faktiskt två av bandmedlemmarna för nån vecka sen. Vi blev packade och då snackade vi om det. Jag sa att de kunde hitta mig här på eftermiddagrna, men ingen har dykt upp än”, sa han med en suck.

”Så, planen är att sitta här tills de dyker upp?”

”Vet inte, shit, jag vet inte.”

”Men har du ingen familj du kan återvända till?” frågade jag.

Dean blev mörk i blicken, inte mot mig, så kände jag inte, men över tanken på familjen.

”När jag sa att jag skulle dra hit med bandet, sa pappa att han

aldrig ville se mig igen. Tydligen var jag familjens svarta får och drog skam över dem.” Han fingrade på gitarren. ”Mamma har alltid varit rätt schysst, men hon är inte den som bestämmer om man säger så. Pappa har alltid haft allt utstakat för mig, men jag har velat gå min egen väg. Han driver en restaurang i stan, alltså San Jose. Hans tanke var att jag skulle vara en del i det, som min perfekte storebror är.”

Jag satt och var lite smått i chock, verkar som killen hade hållit inne detta ganska länge och nu när han fick chansen, så berättade han alltihop.

”Men, du tror inte att du är välkommen hem då? Det har ju gått tre år.” Jag misstänkte att det faktiskt kunde vara så.

”Du vet, det där pappa sa var inte nåt han bara slängde ur sig i ilska innan jag smällde igen dörren. Han sa det under ett halvår. Han hatade att jag började spela i band och förklarade tydligt för mig vilken besvikelse jag var. Så nej, jag är inte välkommen tillbaka och jag vill inte dit heller.” Han lät bestämd.

”Vad heter din mamma?” frågade jag.

”Mandy.” Han tittade på mig frågande.

”Din mamma, Mandy, har hon aldrig försökt ta kontakt med dig?”

”Ingen aning? Jag skaffade nytt nummer när jag drog och berättade aldrig vart jag flyttade. Vi hyrde lägenheten i andra hand, så mitt namn stod aldrig på nåt kontrakt. Om de försökt hitta mig så har de inte lyckats.”

”Okej, jag beklagar att du haft det så tufft.” Jag reste mig. ”Här har du en peng.” Han fick tio dollar.

”Tack, stort tack. Kul att snacka med dig, och lycklig resa hem”, sa han.

”Tack.” Jag gick därifrån och kände mig lite ledsen. *Tänk hur folk har det. Vad lyckligt lottad jag är!*

När jag låg på hotellrummet så tänkte jag på Dean. Jag gissade att en av anledningarna till att han inte åkte hem igen var, att han inte ville visa att han hade misslyckats. Han levde hellre på gatan, än

att gav sin pappa glädjen att säga: Vad var det jag sa.

Torsdag morgon lämnade jag San Francisco tidigt. Jag tog väg 101 och siktade in mig på Santa Barbara, tänkte ta en natt där innan jag åter igen skulle checka in på Hollywood Downtowner Inn i Hollywood.

Jag hade planerat att göra en avstickare från 101:an och åka via Santa Cruz, men när jag såg skylten San Jose var det som om nån viskade: ”Åk till San Jose.” Jag hajade till! Det var som att jag hört en röst, men samtidigt var jag helt säker på att jag inte hört nåt med mina öron, så att säga. Jag var smått förbryllad och nästan lite skrämd, för det hade varit så verkligt. Jag valde att åka mot San Jose. Faktum var att det spelade inte så stor roll om jag åkte via San Jose eller Santa Cruz. Båda vägarna funkade.

När jag närmade mig San Jose blev jag påmind om Dean och hans föräldrar. Jag fick plötsligt en tanke att kolla var han växt upp? Jag hade mammans namn, Mandy. Jag kunde söka på det.

Jag skrev ett sms till min mamma fast att jag körde, inte bra, jag vet, men det var så jag gjorde. Jag bad henne kolla upp en Mandy Rickson i San Jose. Jag fick nästan genast ett svar. Det fanns bara en och jag fick adressen.

Det visade sig att adressen var till ett stort hus i stadsdelen Willow Glen. Det var ett sånt där område där det låg stora villor i alla möjliga färger och former. Om det var här som Dean hade växt upp, så hade han flyttat några samhällsklasser neråt de senaste åren, minst sagt.

Jag parkerade utanför huset och funderade över ifall jag skulle ringa på. Efter att ha suttit och kliat mig på nästippen en stund så bestämde jag mig för att göra det. Det kändes väldigt pirrigt och lite surrealistiskt att göra det här. Jag hoppades på det bästa, men var beredd på att få dörren slängd i ansiktet. Jag ringde på.

Dörren öppnades nästan direkt och framför mig stod en brunhårig medelålderskvinna, som hämtad ur nån ”Housewife” serie på tv.

”God dag”, sa hon vänligt.

”God dag”, sa jag. ”Mitt namn är Carl och jag har nåt viktigt att berätta för dig, eller er. Är din man hemma?”

”Nej, Ronald har åkt iväg på ett möte.” Hon tittade undrande på mig, men också lite nyfiket.

”Okej, men kanske att jag kan få prata med dig?”

”Det går bra, men vi gör det här ute, man vet aldrig vilken granne som står och spanar och vilka idéer de kan få om en ung snygg man hälsar på, precis när min man lämnat huset.”

Jag rodnade något, men förstod att det lika gärna kunde vara så att hon var rädd för att släppa in mig. Hon visste ju inte vem jag var. Vi satte oss på verandan som var på framsidan av huset.

”Jo, det är svårt att berätta detta och jag vet inte riktigt hur jag skall göra det. Men … jag träffade er son igår ... om jag kommit till rätt hus, vill säga.” Jag kom plötsligt på att jag inte frågat om hon var Mandy.

”Har du träffat Dean!” Hon reste sig hastigt och gick från att vara väldigt lugn till att bli i det närmaste hispig. ”Min Dean, har du träffat honom? Är han okej?”

”Ja, han är okej, inget har hänt, eller så.” Hon satte sig igen, och slappnade av, en aning, men såg på mig, ivrig att höra mer.

”Det var en ren tillfällighet att jag träffade honom och vi började prata. Han berättade om de senaste åren, men sa också att han inte var välkommen hem.” Jag var rakt på sak och var rädd för hur hon skulle ta den kommentaren.

”Sa han det?” Hon lät chockad.

”Jag tänkte att han kanske misstog sig och jag vill ge er en chans att återförenas.”

”Tack för det!” Hon samlade sig. ”Min man och Dean har aldrig kommit överens, i alla fall inte de senaste tio åren.” Hon lät ledsen. ”Dean är så annorlunda, mer lik mig. Han är kreativ och känslig, så duktig att spela och sjunga. Ronald tyckte att musikskola och sånt bara var trams, Dean skulle ju ändå inte syssla med det, utan bli en del av familjeföretaget.” Jag såg att hon ansträngde sig för att inte börja gråta.

”Jo … men hur är läget nu? Hur tänker Ronald idag?” Jag var

väldigt nyfiken, faktiskt.

”Han har ångrat sig. Det tog sin tid, men när vi inte hade haft kontakt med Dean på ett år så började han förstå allvaret i det. Ronald trodde att han gjorde Dean en tjänst genom att förbjuda honom att flytta till San Fransisco, men det blev ju tvärtom. Han har fattat det nu.” Hon såg ut över gatan och sen på mig igen.

”Så om jag berättar var han är, vad händer då?”

”Då åker jag dit direkt, själv tror jag, men jag berättar för min man. Jag tror att Ronald är i ett läge där han bara är glad att få hem Dean, eller i alla fall få kontakt med honom. Han är nog till och med beredd att stötta honom i vad han vill göra.”

”Jag är ingen expert på sånt här, men jag tror det är en sak som ni inte skall säga till Dean.”

”Ja, vad då?”

”Se till att inte säga: *Vad var det jag sa*. Jag tror inte det blir så lyckat då.”

”Har det gått dåligt för honom?” Hon lät orolig.

”Jag skall ge dig adressen där jag träffade honom, jag tror man träffar honom där säkrast under eftermiddagar.”

”Är det på ett jobb?”

”Nej, just nu har han inget jobb, eller nånstans att bo. Han är gatumusikant, kan man säga.” Det lät bättre än uteliggare.

”Men ... bor han hellre på gatan än att komma hem?” Hon tittade tomt framför sig, oförstående. Nu kom det tårar. Sen gav hon mig en känslosam kram. ”Tack sa”, sa hon. ”Vilken ängel du är!” Hon såg mig i ögonen och gav mig en tacksam blick.

Jag gav Mandy adressen och sen ville hon även ha kontaktuppgifter till mig, vilket hon fick.

Hon stod kvar på verandan och vinkade av mig, men så fort jag passerat huset såg jag i backspegeln hur hon rusade in. Hon hade en spännande dag framför sig och jag hoppades att den skulle bli vad hon önskade!

På väg mot Santa Barbara funderade jag över vad som hänt. Det var egentligen ingen större insatts från min sida. Det jag gjort hade

bara kostat en gnutta tid och hade inte ens krävt särskilt mycket mod. Jag hade stannat och växlat några ord med en kille och jag hade haft vägarna förbi hans föräldrar. Trots den lilla ansträngningen från min sida, så kunde det få stor betydelse för dem. Jag hoppades att det var så.

Några timmar senare fick jag ett meddelande från Mandy att hon hade träffat Dean. Han hade tagit emot ett erbjudande om att hon betalade för ett hotellrum på obestämd tid, men han hade inte velat bo på ett fint hotell. Hon hade fått lova att Ronald inte skulle dyka upp oannonserat. Allt var inte frid och fröjd än, men det var en början.